

Michael Haulică (editor)

Povestiri cu dragoni

Copyright © autorii povestirilor

Copyright © TRITONIC 2017 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București

e-mail: editura@tritonnic.ro

www.tritonnic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HAULICĂ, MICHAEL

Povestiri cu dragoni/Michael Haulică (editor)

Tritonic, 2017

ISBN: 978-606-749-280-4

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Editor: MICHAEL HAULICĂ

Comanda nr. 234/octombrie 2017

Bun de tipar: noiembrie 2017

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

POVESTIRI CU DRAGONI

antologie de Michael Haulică

Cuprins

<i>Michael Haulică</i> – Avem și noi dragonii noștri!	7
<i>Ioana Vișan</i> – Ucigașul de dragoni	9
<i>Marcel Gherman</i> – Drumul spre Avalonia	23
<i>Miloș Dumbraci</i> – Poveste amară, de foc și pară	41
<i>Alexandru Botan</i> – Solzi întunecați	54
<i>Irina Georgescu</i> – Incredibilii Lou și Phil	77
<i>Daniel Timariu</i> – Păstrează-mă nemuritor	90
<i>Emil Duhnea</i> – Hic sunt dracones	112
<i>Mihai Alexandru Dincă</i> – Exil în Olomang	157
Note bio-bibliografice	190

Avem și noi dragonii noștri!

Nu știi cum a început totul. Poate m-am gândit că Naomi Novik are dragonii ei, George R.R. Martin are dragonii lui... de ce să nu avem și noi dragonii noștri? Că, drept vorbind, nu prea aveam.

Și aici a trebuit să mă lupt cu mine, cu mine cel care aruncase pe piață termenul „antologii leneșe”, adică acelea pentru care antologatorul dă doar tema și așteaptă cuminte să-i vină la ușa textele din care să aleagă. Nu tu citit zeci de cărți și reviste, nu tu făcut liste, și refăcut, și recitit...

Așa că aveți în față o antologie leneșă de Michael Haulică. Povestiri cu dragoni scrise special pentru această apariție editorială de unii dintre cei mai buni scriitori români de fantasy și science-fiction, de scriitori care nu obișnuiesc să scrie fantasy și science-fiction, dar și de necunoscuți care și-au încercat puterile și imaginația pe temă dată, dovedind că, începător sau consacrat, când te așezi în fața paginii albe ești doar tu cu gândurile tale, cu imaginația ta, cu ceea ce ai de spus și cu talentul pe care îl ai, atât cât îl ai.

Unii autori au fost invitați să participe, alții au venit singuri, ca la un turneu *open*. Și au mai fost unii, atrași în această aventură de Antoaneta Antonov, care a pus la muncă Wattpadul, rezultând câteva povestiri care m-au surprins, lucru pentru care îi mulțumesc aici.

Rolul meu a fost să mă asigur că între aceste coperte ajung povestiri cel puțin interesante, bine scrise, cu idei noi sau măcar bine tratate. Așa se face că avem povestiri clasice, fantasy, cu dragoni care pârjolesc totul cu flăcările lor, povestiri în care dragonii nu sunt chiar ceea ce par, dar și... povestiri SF, cu dragoni care pândesc în spațiu.

Și cred că e timpul ca rolul meu să se încheie și să le dau cuvântul celor opt finaliști.

Lectură plăcută!

Michael Haulică

Ioana Vișan

Ucigașul de dragoni

Hangița îi trânti halba în față, lăsând să se scurgă o dără de spumă de pe masă, și aruncă o privire iritată peste umăr. O voce răgușită o striga din capătul opus al sălii, fără să-i pese că îi deranja pe ceilalți oameni adunați în han să se adăpostească de ploaie.

Gael se scotoci prin buzunare și depuse pe masă doi solzi lucioși, tociți pe margine, unii dintre ultimii pe care îi avea. Era timpul să-și reâmprespăteze rezervele. Pentru asta venise.

Ochii hangiței sclipiră lacomi, iar ea înșfăcă solzii și îi îndesă grăbită în buzunarul șorțului, nu cumva să i-i ceară înapoi.

Cu doi solzi putea să-și plătească șederea la han o săptămână, dar Gael nu intenționa să stea atât de mult. Făcea doar o plimbare prin pădurea de pe deal după care își vedea de drum. Dar mai întâi să se oprească ploaia. Pelerină lui era prea rară ca să îl mențină uscat cât timp avea nevoie.

Berea amară îl amețea mai puțin decât poșirca roșie servită la celelalte mese și îl încălzea la fel de repede. Tăcerea subită de la masa alăturată, când scosese la iveală solzii, îi dădu de înțeles că fusese o decizie bună să nu-și arate rezervele. Solzii de dragon erau o monedă comună de schimb, dar cei albi, chiar și atât de vechi ca ai lui, apăreau rareori. Iar cei doi străjeri cu un arsenal de arme rezemat de perete arătau ca niște tâlhari la drumul mare care nu s-ar fi dat înapoi de la a jefui pe oricine le-ar fi umplut buzunarele.

Păstrându-și partea stângă a feței întoarsă spre perete, Gael studie restul mesenilor. Străjerii își reluaseră discuția. Un bărbat îmbrăcat într-o haină din catifea verde cu fireturi aurii, semn al poziției sale importante, studia singur o hartă la două mese distanță. Nu-și ridicase privirea când solzii zornăiseră la contactul cu lemnul zgâriat al mesei și nu se atinsese de carafa cu vin. Un grup gălăgios se lăuda cu povești despre vânători de dragoni lângă intrare. Restul erau țărani din târgul din vale, care schimbau o vorbă la un pahar.

Gael își permise să se relaxeze cât înfulecă borșul și ciolanul cu varză călită. Hangița îi adusese o porție dublă în contul plății date și n-avea să-l uite nici la întoarcere. Prânzul cald îi căzu bine după săptămânile de pâine cu brânză și pastramă, dar îl și moleși. Mâncase prea repede. Puțină mișcare avea să rezolve problema.

Își lăsă bagajele sub masă, mai luă o înghițitură de bere și ieși în curtea din spate. Găini pestrițe zburătăceau printre cai și căruțe. Ploaia se transformase în picături mici și rare, iar mirosul de iarbă cosită recent îl acoperea pe cel de balegă.

Grupul pus pe povești îl ajunse din urmă și îl înconjură în timp ce se îndrepta spre grajd.

— Ce-avem aici? îl înșfăcă o mână grea de umăr, făcându-l

să se întoarcă pe loc. Ohhh, frumușelul nu e chiar atât de frumos. Cine ți-a sfâșiat fața?

Gael rânji zâmbetul său care reușea să arate amenințător chiar și când se voia a fi prietenos și se ținu tare pe poziție. Matahala era mai înaltă ca el și mai lată în umeri. Nici cu ceilalți nu-i era rușine, păruseră mai mici așezați la masă. Blestemă în gând că-și lăsase sabia în han ca orice călător obosit care se simțea în siguranță.

Nu se mai simțise în siguranță de când îl desfigurase dragonul. Un copil cu obrazul sfâșiat și un pumn de solzi putea trece neobservat, un adult însă, nu. Oricând se putea întreba cineva cum supraviețuise atacului și dacă nu avea ascuns pe undeva un dragon pe care să-l jumulească de solzi după pofta inimii. Așa că era forțat să se prefacă neajutorat, dar nu și laș. Ei erau patru și el doar unul. Cât de rău putea să fie?

*

Primi răspunsul o jumătate de oră mai târziu, când se ridică, gemând, din balta de noroi și vomă. Al doilea pumn primit în burtă îi întorsese stomacul pe dos. Păcat de atâta mâncare risipită. Al treilea sau al patrulea pumn îi fisurase cel puțin o coastă. O lovitură în figură îl amețise, trântindu-l la pământ, dar avea scuza că fusese luat pe nepregătite de agresor. Îi rămăsese suficientă prezență de spirit cât să se strângă ghem și să nu riposteze. Bărbații îl mai izbiseră de câteva ori cu cizmele în spate, apoi îl abandonaseră după ce îi goliseră buzunarele de solzi, bombănind că erau prea puțini.

Sprijinit într-un genunchi, Gael scuipă sângele adunat în gură de la buza spartă și-și linse, din obișnuință, cicatricele adânci din interiorul obrazului. Vânățiile ca vânățiile, însă mirosul de sânge putea scoate din minți până și pe cel mai

calm dragon. Mai mult se târî decât merse spre jgheabul din care se adăpau caii. Apa rece de ploaie îl învioră, amortîndu-i zvăcniturile din membre. Se spală pe cât de bine putu fără să apeleze la un alt schimb de haine, pe care nu îl avea, și, când termină, se putea ține din nou pe picioare.

Ploaia încetase, iar noroiul n-avea să se usuce în mai puțin de o zi, așa că își continuă drumul spre grajduri. În spatele ușii cu nenumărate lacăte și zăvoare – se părea că erau hoți pe-aici – două duzini de porci bălțați rămău gunoiul de pe podele. Alese unul mare, dar nu prea mare ca să nu-l poată căra în spate, și îl scoase din grajd. În colțul curții, îi tăie beregata cu un cuțit ascuțit pe care îl purta întotdeauna ascuns în cizmă și așteptă până ce cea mai mare parte a sângelui se scurse în pământ.

Niciunul dintre oamenii aflați în trecere prin curte nu-i acordă vreo atenție, iar hangița era probabil prea ocupată înăuntru ca să-și facă apariția. Mai bine, deoarece avea să se supere că îi omorâse porcul, dar o plătise suficient în avans pentru asta.

Cu un efort care îi tăie răsuflarea, săltă porcul în brațe și îl legă de spinarea calului său. Ar fi preferat să-l ducă viu, dar nu se simțea în stare să care în spate animalul agitat și spera ca mirosul de sânge să îl ascundă pe al lui. Trăgând de hățuri, o porni pe drumul șerpuit printre dealuri, ușurat să-l găsească liber. Atacatorii săi se pare că plecaseră în direcția opusă. Caii le dispăruseră când își revenise.

Se chinui să mențină calul pe drum cât mai mult posibil, apoi îl conduse printre tufșuri și boscheți până intrară în pădurea ce se întindea pe partea de vest a văii. Mai merse puțin, dar urcușul devenea prea abrupt, așa că legă calul de un copac, luă porcul în spate și înaintă de unul singur, legându-se pe picioare sub greutatea poverii sale.

Aerul umed din pădure îi îngreuna respirația, iar vizibilitatea redusă de apropierea serii îl forța să fie atent unde calcă, să nu se împiedice de vreo rădăcină sau piatră ascunsă sub vegetația pitică de la poalele copacilor. Ghidându-se după razele tot mai slabe ale soarelui, urmă o potecă invizibilă, lată cât să încapă un dragon. De două ori se opri să asculte, deoarece i se păruse că auzise pași în apropiere, dar zgomotul nu se repetă, fiind înconjurat doar de liniștea tipică unei păduri din care dispăruse majoritatea animalelor mici.

Un fornăit amenințător îl anunță că se apropia de destinație. Cuprins de un nou avânt, în ciuda durerilor acute din mușchi, ocoli culmea stâncoasă a dealului, iar în partea cealaltă, doar cu câțiva pași mai jos, dădu peste intrarea acoperită de o perdea din iederă.

Fornăitul fu înlocuit de un pufnet, în timp ce cineva amușina aerul, apoi vârful ascuțit al unei cozi acoperite cu solzii albi, lucioși, ieși din grotă și se undui parcă invitându-și victima nebănuitoare să se apropie.

Gael rânji, amintindu-și cum îl păcălise și prima dată, cu mulți ani în urmă. Dădu la o parte tulpinile de iederă, atent să nu atingă cu mâna frunzele otrăvitoare, și intră aplecat de spate:

— Am adus daruri!

O prezență masivă se mișcă în întuneric, respirația sacadată răsunând cu ecou între pereții netezi. Gael urmă dâra luminoasă lăsată de reflexia puținelor raze de lumină în solzii de pe coadă. Se opri la câțiva metri de bestia albă a cărei statură impunătoare umplea grotă. Dragonul, o femelă, își arcui gâtul lung și-și agită aripile strânse în jurul corpului butucănos.

— Ce e? Nu mă mai recunoști? întrebă Gael, când dragonul mârâi la el.

Își obosea gura degeaba, bestia nu dăduse niciodată semne că l-ar înțelege, dar nu se putea abține. Poate că dragonul îmbătrânise și nu mai vedea bine, era greu de spus ce vârstă avea, dar vocea lui Gael tot ar fi trebuit să-i fie cunoscută, chiar dacă se vedeau rar.

Mârâitul se intensifică, iar dragonul își arată colții. Dacă ar fi vrut neapărat să-l rănească, ar fi fost suficient să-i tragă o labă și să-l facă una cu peretele.

Gael percepu mesajul. Lăsa porcul jos de pe umeri și i-l aruncă la picioare.

Dragonul mirosi ofranda, dar nu se atinse de ea.

Un cap triumfiar i se iți dintre labe și se linse pe bot. Chițai și, când nimeni cu încercă să-l oprească, se repezi la porc și-i înfipse colții mici în el.

Mama sa mârâi din nou, tonalitatea schimbându-se, devenind mai apropiată de un tors. Îl linse cu o limbă lungă pe spate, dislocându-i aripile delicate, în timp ce copia în miniatură se bălăcea în mațele porcului.

Avea un pui. Când o vizitase ultima dată, încă nu ieșise din ou. Nici nu era de mirare că-i făcuse o primire atât de neprietenoasă. Gael scutură din cap, ca să-și revină din uimire, și îi aruncă o privire suspicioasă mamei dragon. Dacă îl lăsase să se apropie doar ca să îl transforme în cină pentru micuț? Prevăzător, făcu un pas înapoi și ceva îi scrâșni sub picior. Mama dragon nu reacționează, prea ocupată să-l lingă pe puiul care nu stăpânea încă bunele maniere de luat masa.

Lăcomia câștigă, iar Gael se lăsa pe vine și pipăi cu mâinile podeaua. Mișcarea îl aduse la același nivel cu puiul.

Acesta mârâi și își întinse aripile, încercând să acopere protector prada, dar erau prea scurte. Solzii mărunți sclipiră în toate culorile curcubeului, semn că era încă în stadiul

inițial de creștere și culoarea solzilor nu se stabilizase. Cel mai probabil avea să se ia după mamă. Asta dacă nu îi plăcea mai mult roșul sângelui sau verdele vegetației din jur. Păcat. O piele de pui de dragon valora o avere pentru că erau extrem de rari. Dar Gael ținea prea mult la propria-i piele ca să încerce ceva, iar cicatricile de pe obraz nu-i ofereau protecție absolută.

Cu atenția menținută asupra bestii, își scoase haina și o întinse pe jos, deschisă larg și cu fața în sus. Mergând cu spatele, se deplasa spre cel mai apropiat perete, tot căutând cu mâinile pe băjbăite solzii căzuți de pe dragon. Cei mai mulți fuseseră deja măturați cu coada, lăsați să se adune în grămezi la baza peretelui alături de alte resturi. Cu puțin noroc însă, putea da de câțiva solzi mai noi, lucioși și netociți, care scăpaseră fără să fie striviți de labele grele ale dragonului.

Găsi unul, apoi doi și încă unul. Pe ăștia avea să-i păstreze pentru zile negre. Îi puse deoparte și scormoni prin nisipul amestecat cu frunze uscate și bețișoare de pe margine. Cu prețul unor tăieturi superficiale, strânse doi pumni de solzi vechi, din vara trecută sau chiar mai demult. Reveni la haină și îi îndesă în buzunarele ascunse în căptușeala spatelui, astfel încât solzii să nu se atingă, ca să nu se zgârie, și, mai ales, să nu facă zgomot. Un solz lucios lua mai tare ochii decât unul mâncat de vreme.

Când termină de ascuns toți solzii, prinse haina de umeri, să o ridice. Se simțea diferența de greutate. N-apucă să o pună pe el, pentru că dragonul fornăi. Puiul îl ignoră, dar mama întinse o aripă spre Gael. La unul dintre capete, o porțiune de lățimea unei palme era lipsită de solzi, iar pielea căpătase o culoare întunecată, nesănătoasă. Cine și-ar fi imaginat că mușcătura unui copil putea fi atât de periculoasă?